

# במדינה

(המשך מעמוד 7)

הישראלי-ערבי, שבו כל הצדדים כפויים לאחת משתי המעצמות. **שלום כפוי**, המדיניות הנוכחית של ממשלת ישראל תלויה כליכולה בהמשך העימות האמריקאית-סובייטית, בצורתו הקיצונית ביותר. לכן התקבלה בשעתו בחירתו של רונלד רגן בישראל כשימחה גלויה, כאשר דוברי רשי מיים של ממשלת-רגן משבחים את הנשיא החדש כמי שיפתח במסע-הצלב נגד מוסקוה.

גישה זו היא הגיונית, למי שאינו מוכן לפיתרון-שלום אשר יכריח את ישראל להחזיר את השטחים הכבושים. כי התקרבות אמריקאית-סובייטית טר מנת בחובה את רעיון "השלום הכפוי" — שלום שיוסכם עליו בין שתי המעצמות, כששתיהן מקבלות על עצמן לכפות אותו על הלוקחות שלהן כמר-חב.

לולא היתה ממשלת-ישראל עסוקה כיום בצרותיה — הנסיון הנואש למי נוע שואה כלכלית והאמאץ המסוכך לצאת מלבנון תוך כדי הישארות בה — (ראה להלן), היו פעמוני-האזהרה מצלצלים השבוע במיסדרונותיה.

בזנבה המושלגת לא בא עריון הקץ על המלחמה הקרה. אך ההפשרה התי-חילה, ונראה כי מגוי וגמור עם רונלד רגן להקריש את תקופת-הכהונה הש-ניה שלו לכינון הסדר בין המעצמות. אם כן, ישתנה החלוטין האקלים הבינלאומי, שבו פועלת ממשלת-ישראל. ולמרות כל ההכחות האמרי-קאיות, שפורסמו השבוע כדי להרגיע את ירושלים, תעלה או-בהכרח על הפרק ההצעה העושה לה נפשות בעו-לם: כינוס ועידת-שלום בינלאומית לפיתרון הסיכסוך הישראלי-ערבי, כי-נהגת שתי המעצמות ובחסות האו"ם, בהשתתפות כל הצדדים הנוגעים-בד-בעיני ממשלת-ישראל ואש"ף.

גרוע ממלחמה אטומית.

## דת

### עוד וייצמן חוזר בשאלה

#### וייצמן התעקש להצביע

#### עם הדתיים על "מיהו

#### יהודי, ורק במאמץ

#### רב הצליחו להניאו מבך.

משקיפים רבים בכנסת הרימו הש-כוע גבה, בתמיחה רבת, נוכח עמדתו הסופר-דתית של מהיג יחד, השר עזר וייצמן.

סיעת יחד הלכה לבחירות על-סמך מצע ליברלי, ואף חתמה על הסכם-עודפים עם תנועת-שינוי. לכן הופתעו רבים לשמוע, שווייצמן החליט לתמוך בתיקון האורתודוכסי לסעיף "מיהו יהודי" בחוק השבות, הקובע שרק גיור אורתודוכסי ייחשב כגיור כהלכה (ראה הנדון). וייצמן התעקש על עמדתו זאת במשך זמן רב. עוגמת-נפש נוספת נגרמה לאנשי המערך, כשהסי-תבר שגם בנימין (פואד) בודאליעור יתמוך כדתיים. אך הוא חיפש תירוץ לרדת מן העץ.

הנהגת-המערך הפעילה לחץ קשה ביותר על וייצמן. ראש-הממשלה שימי עזון פרס, שרה-האנגריה משה שחל והמוכ"ל עוזי ברעם ניהלו עמו שיחות קשות, שלא נעדרה מהן נימה ברורה של איום בניתוק-היחסים בין מפלגת-העבודה לבין יחד.

וייצמן מעוניין מאוד בהמשך הידי-סים האלה, בעיקר בשל העימות הקשה השורר כיום בינו ובין הנהגת תנועת-החרות. אף-על-פי-כן עמד במריו, וטען שאם המטרה העיקרית לטווח ארוך היא כינון קואליציה בלי הליכוד, יש לתמוך בכל הדרישות של היהדות הדתית, ובכללן נושא "מיהו יהודי". ביאושם הזעיקו ראשי מפלגת-העבודה את ירדי וייצמן בארצות-הברית, ובניהם הרב אלכסנדר שינר-לר, מי שהיה ראש-ועד-הנשיאים של (המשך בעמוד 10)

העולם הזה 2472



## שישה אזרחים אמריקאיים

### מיקרים יכלו לקרב את

### שרון לשילטון או להרחיקו

**ה**יה זה מלכתחילה מיבצע שרוני אופייני.

הוא קבע את היעד. הוא החליט על הדרך להגיע אליו. ומאותו הרגע רבק במשימה באופן מוחלט וכילערי, תוך התעלמות מכל שיקול אחר. כמו כל מיבצעי שרון, היה גם זה מכוסס על הימור.

נראה שגם הפעם פעל על פי ידע בלתי-מספיק של הנתונים, ואי-הכנה מספקת של הזירה. על כן היה עוד כרגעים האחרונים לפני ההכרעה ספק לגבי התוצאה.

## ● מילחמה אבודה

**ה**יעד של אריאל שרון היה ל"בישראל. הוא היה זקוק ל"טיהור" מן האשמה שהיה אחראי לטבח צברה ושאתילא.

האשמה זו עצמה לא הטרידה אותו במיוחד. שרון מעולם לא יצא מגדרו כדי להיטהר מן האשמה בעריכת הטבח בכפר קיביא (1953) ובפיסעי-

# TIME IS MONEY?

וזה החשבון:

● השבועון טיים פירסם על שרון מאמר שהכיל קטע, שהיה כובד בעליל. מאמר בו, בצורה עובדתית חדי-משמעית, השנספח הסודי של רוח"ח ועדת-כהן קובע ששרון ריבר עם מישפחת ג'מיל, אחרי רצח בשיר, על "נקמה". שרון ידע כי אין קביעה כזאת כנספח הסודי, ועל כן חשב שהוא "הולך על כוח". הוא ציפה לניצחון קל ומוחץ.

● תביעה נגד השבועון טיים תתקבל יפה בישראל. טיים אינו אהוד בארץ. יתר על כן: קיימת אצל היהודים מסורת מושרשת האומרת שיהיו הוויכוחים הפנימיים כאשר יהיו, יש ללכד את השורות מול הגוים. אין לכסס את הכססים המלוכלכים בחו"ל, לעיני זרים. שרון סמך על כך שגם עדים, שיקלו להופיע נגדו בארץ, לא ייצו לעשות זאת בחו"ל, שמא ייראו כ"מלשינים".

● ניצחון במישפט ייראה — כך סבר שרון — בהצדקתו המוחלטת. הציבור לא ישים לב לעובדה שמדובר על טענה אחת קטנה וכוזבת, שאין לה שייכות לעצם המלחמה בלבנון, וגם לא לאחירותו לטבח צברה ושאתילא (אחריית עקסמה, לפי קביעת ועדת-כהן). הציבור יראה בניצחון זה — כך האמין שרון — הפרכת כל הטענות וההאשמות נגדו, וזאת דווקא על-ידי בית-מישפט ניטרלי של "גויים".

● לעומת זאת, כישלון במיש-פט, כך סבר, לא יזיק לו כלל. חסידיו בארץ, הבאים בעיקר מן הרבדים היותר פרימיטיביים, יראו בכישלון כזה רק הוכחה נוספת לאנטי-שמיות של "הגויים", ופגיעה זדונית נוספת במנהיגם הנערץ.

## ● יהירות של עיתון

**מ**ול ההימור של שרון עמד ההימור של טיים. כרגע הארחון ממש, שעה קלה לפני התכנסות המושבעים להכרעה, מיהר העיתון לפרסם הכחשה והתנצלות ליריעה השגויה, כאילו נאמר כנספח הסודי של ועדת-כהן ששרון ריבר עם מישפחת-ג'מיל על "נקמה". מדוע לא פירסם טיים הכחשת-התנצלות זו מייד, לפני המישפט או בראשיתו?

כפי שהיה לפני 1982. יתכן שכוח ההתנכלות הפלסטינית נחלש, אך לעומת זאת צמחה סכנה חדשה, המורה יותר: התנכלות מצד השיעים, שהיו בעבר בעלי-ברית שקטים של ישראל, ושהפכו עתה לשונאים קנאיים. הם עשויים לתקוף מעתה גם שטח-ישראלי.

● מול מציאות עגומה זו החליט שרון על תימרון מהוכחם של טיהור: מישפט בחו"ל נגד שבועון שאינו פופולרי בישראל.

## ● החקבה מן העורך

**ה**חשבון של שרון היה ערמומי למדי. אפשר לראות בו מיבצע של הסחת-הדעת. אפשר לראות בו גם הגשמת העיקרון של "האסטרטגיה של הגישה העקיפה".

● תחת להתקוף את דעת-הקהל בישראל, התקפה שנדונה מראש בכישלון, החליט לתקוף אותה מן העורף.

● נסיגת צה"ל תחדש גם כדרוס-לבנון הנוכחות של האירגונים הפלסטינים.

● מטרה ב: השלטת ריקטטור רה של הפלאנגות (בשיר ג'מיל) בלבנון, והפיכת לבנון למדינת-חסות ישראלית. התוצאה: הפלאנגות מי-חזיקות בקושי מעמד מבולעת שלהן מצפון לביירות. מישפחת ג'מיל פועלת על פי הוראות הסורים. ההשפעה הישראלית בלבנון קטנה עתה לעין-שיעור מזו שהיתה לה לפני המלחמה. לבנון אכן הפכה מדינת-חסות — אך לא של ישראל, אלא של הסורים. ההסכם הישראלי-לבנוני, שנכפה על ביירות, בוטל להלכה ולמעשה.

● מטרה ג': גירוש הסורים מלבנון. התוצאה: הסורים מבוססים בלבנון, מבחינה צבאית ומדינית, יותר מכפי שהיו אי-פעם. על פיהם יישק רבר — כל רבר.

● מטרה ד': גירוש הסורים מלבנון. התוצאה: הסורים מבוססים בלבנון, מבחינה צבאית ומדינית, יותר מכפי שהיו אי-פעם. על פיהם יישק רבר — כל רבר.



השר שרון בכנסת

נטש את הכיסא, זנח את החובה. יצא מן הארץ